

Aquell dia a la 'City' fa trenta anys

Feia fred, perquè no debades era el 30 de gener, i Londres tenia el característic cel plomós de sempre. En ple cor del que els britànics en diuen la *city*, el món dels negocis, les oficines i els bancs, va començar a sentir-se una música molt forta. A tot volum. No podia tractar-se d'un *party* a aquelles hores del matí, ni tampoc d'una *fan* despistada amb el tocadiscs a tota veu. Alguna cosa passava i, quan els primers anglesos de bé tragueren el cap per la finestra, es trobaren amb una escena insòlita: a la terrassa d'Apple Records, al número 3 de Savile Row, els Beatles hi feien un concert.

Un d'aquells anglesos de bé va telefonar a la policia, perquè ni els Beatles no eren prou importants per a alterar un dia de negocis a la *city*. Així és que la llei hi va acudir i, després de moltes negociacions a l'estil anglès, és a dir plenes de calma i sense colps de porra, civilitzadament, obligaren els Beatles a parar.

Sort que allò va filmar-se. De fet, aquest era el motiu del concert: filmar les imatges per al documental *Let It Be*, que un any després es va convertir en el testament del grup. Encara sort. Fins i tot va quedar bé tota la història, el bòfia, la bòfia, els d'Apple, les teulades, els tafaners. Ningú no ho sabia, però era l'última vegada que els Beat-

les actuaven junts en públic —hem de ser generosos i considerar-ho una actuació, i amb públic, perquè la història ens ho demana—, i hagueren d'acabar així, vençuts per la burocràcia i la denúncia d'un home anomenat Stephen King —ni l'Stephen King escriptor de després no podia haver estat més espantós—, executiu del Royal Bank. Va ser també l'última malifeta dels Beatles. Gloriosa, però l'última.

Després va haver-hi més “últimes

vegades”. Tres l'any 1969. El 8 d'agost es fotografiaren junts per última vegada en públic —al pas de vianants d'Abbey Road—. El 20 d'agost enregistraren tots quatre junts per última vegada i ja no tornaren a coincidir mai més en uns estudis. El 15 de novembre aparegueren a la portada de *Rolling Stones* i aquesta sessió fotogràfica va ser l'última de tots quatre junts en un estudi. I dues malifetes més l'any 1970. El 4 de gener va ser la darrera vegada que Abbey Road Studios enregistrà una peça sota el nom de The Beatles —només hi havia el productor George Martin—. El 9 d'abril es va acabar la història: l'endemà Paul McCartney anunciava la separació.

Les “últimes vegades” d'aquell any 1969 i part del 1970 abundaren. Però abunden més els aniversaris. Qualsevol dia, si ho desitjàrem, podríem celebrar alguna cosa. Des del 5 d'octubre de 1962 fins el 10 d'abril de 1970, els Beatles van convertir cada dia en una festa. Si més no, per a les seues *fans*. Si més no per als qui ho vam viure. Trenta anys d'això, trenta-cinc d'allò, quaranta d'allò altre..., i aviat començarem —horror!— amb els cinquantenaris, i a la que badem, amb els centenaris.

Llavors ja serem tots morts. Però encara restaran ells. És a dir, la seua música.

Que toquen “Help” quan m'incineren, per favor.

Jordi Sierra i Fabra
Periodista i escriptor

La policia anglesa va aturar el concert dels Beatles. Això sí, després de moltes negociacions plenes de calma.

Mersey. El Mersey és el riu que travessa Liverpool i que va donar nom al so dels grups de principi dels 60 que tocaven en aquesta ciutat, entre els quals hi havia els Beatles, Gerry and the Peace-makers i els Searchers. També va donar nom a una revista musical que va escollir els Beatles com el grup més popular del moment. Després es va saber que els membres del grup s'havien atipat d'omplir i enviar butlletes i butlletes de la pu-

blicació per aconseguir la distinció de la popularitat.

Nom. El nom del grup, se'l van empecar seguint l'exemple dels Crickets (“grills”), de Buddy Holly, el qual admiraven molt. Lennon va fer un joc de paraules amb *beat* (“batre”, “ritme”) i els *beetle* (“escarabat”). Paul McCartney fins i tot va arribar a comprar els drets de les cançons de Holly.

Pares stonians. John Lennon i Paul McCartney van ser els autors del primer èxit dels Rolling Stones: “I Wanna Be Your Man” (1963). Un antic col·laborador de Brian Epstein, mànager dels Beatles, els va demanar una cançó per a un grup nou. Paul va fer un primer esbós del tema, i John el va ajudar a convertir-lo en cançó. En una ocasió Lennon va dir que si no fossin els Beatles, serien els Rolling Stones.